

Vremea poveștilor este vie

AlbAtros

La poarta sufletului agățat de-o iederă
zâmbetul își face loc
în fereastra fiecărei dimineți
dăruind glas inimii, te îmbie la visare,
te învață să fredonezi iubirea,
se zbate să urce pe razele de soare ale zilei
și se teme să nu întâlnească norii
ce-și fac cu ochiul pe-naltul cerului
încercând să ascundă soarele...

□

Zâmbetul se agață disperat
de-o rază de soare
urcând în înalt să certe norii,
azi vrea doar soare, nu dorește griul lor...

□

El știe azurul nesfârșit al cerului
care te îmbie la veselie, la strai ales în poezie
aprinde glasul fericirii
pentru că știe că vremea poveștilor este vie
și face parte din viața noastră personală.